

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaromíra Klepše a soudkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudce JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobkyně: **A. Š.**
bytem X
zastoupena Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M., advokátem,
sídlem Masarykovo náměstí 19, 398 11 Protivín

proti

žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**
sídlem Těšnov 65/17, 110 00 Praha 1 – Nové Město

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2024, č. j. MZE-60104/2024-14141

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobkyně podala dne 26. 4. 2023 u Státního zemědělského intervenčního fondu (dále jen „SZIF“) žádost o doplňkovou redistributivní podporu příjmu pro udržitelnost (dále jen „DRP“) pro rok 2023 s tím, že celková způsobilá výměra pro poskytnutí platby DRP činí 145,12 ha.
2. O této žádosti SZIF rozhodnul dne 4. 4. 2024 rozhodnutím č. j. SZIF/2024/0198347, sp. zn. 23/F1D/110/004966-DRP (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“) tak, že žalobkyni poskytnul DRP pro rok 2023 v celkové výši 128 232,40 Kč, což odpovídá DRP na výměru 36,26 ha půdy.
3. Své rozhodnutí SZIF odůvodnil tím, že při provedení administrativní kontroly žádosti zjistil, že žalobkyně v kalendářním roce 2022 neužívala a neobhospodařovala žádnou zemědělskou půdu. V kalendářním roce 2023 již žalobkyně užívala a obhospodařovala zemědělskou půdu o celkové výměře 145,12 ha. Z této výměry zemědělské půdy nabyla do užívání výměru 108,86 ha od převodce Statek Míreč s.r.o., výměru 33,66 ha od O. Š. a výměru 1,06 ha od společnosti Jan Sadílek s.r.o. Aktualizacemi v Evidenci využití půdy podle užívatelských vztahů (dále jen „*LPIS*“) byla uvedena celkově převedená výměra 34,72 ha od převodců O. Š. a společnosti Jan Sadílek s.r.o. dále navýšena celkem o 1,54 ha.
4. Při ověření údajů v obchodních rejstřících SZIF zjistil, že podle údajů zapsaných v Obchodním rejstříku je žalobkyně současně jednatelkou a jediným společníkem společnosti Statek Míreč s.r.o. Na základě tohoto zjištění došel SZIF k závěru, že žalobkyně je majetkově a personálně propojena s obchodní společností Statek Míreč s.r.o., od které v roce 2023 nabyla do užívání zemědělskou půdu o celkové výměře 108,86 ha a jedná se tedy o osoby, které patří do stejného podnikatelského seskupení. Převodem výše uvedené výměry 108,86 ha v rámci podnikatelského seskupení na jiného uživatele došlo k umělému vytvoření podmínek v rozporu s cíli požadované platby za účelem získání další finanční výhody v rámci podnikatelského seskupení, na jakou by jinak nevznikl nárok. Naopak s převodci O. Š. a společností Jan Sadílek s.r.o. nebyla žalobkyně podle SZIF personálně a majetkově propojena. SZIF proto v případě těchto převodců neshledal převody jako účelové s cílem uměle vytvořit podmínky k získání finanční výhody a platbu DRP žalobkyni za pozemky získané od těchto převodců poskytnul.
5. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. O odvolání žalobkyně žalovaný rozhodl dne 2. 9. 2024 rozhodnutím č. j. MZE-60104/2024-14141, sp. zn. MZE-42326/2024 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“) odvolání zamítnul a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Napadené rozhodnutí

6. V odůvodnění žalovaný předně shrnul dosavadní průběh řízení a odvolací námitky. Ve vztahu k umělému vytvoření podmínek pro poskytnutí požadované platby konstatoval již výše uvedená zjištění stran evidované obhospodařované půdy žalobkyní na konci roku 2022 a v době podání žádosti. Stran společnosti Statek Míreč s. r. o. žalovaný z obchodního

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

rejstříku zjistil, že jediným jednatelem i společníkem je od založení této společnosti žalobkyně.

7. Žalobkyně nerozporuje, že zemědělskou půdu získala do užívání až koncem roku 2022. Uvedla, že pozemky k užívání získala v dlouhodobě plánované diverzifikaci obhospodařování zemědělské půdy. Podle údajů v LPIS však žalobkyně ani převodce od roku 2024 již neobhospodařují žádnou zemědělskou půdu. Žalovaný dále zjistil, že žalobkyně i převodce požádali v roce 2023 o poskytnutí stejných dotací, a to základní platbu, platbu DRP a platbu na oblasti s přírodními nebo jinými zvláštními omezeními (dále také „ANC“). Zároveň v roce 2023 pěstovali stejné plodiny.
8. Z údajů evidovaných v LPIS se v případě převodu zemědělské půdy na žalobkyni v prosinci 2022 podle žalovaného více než nabízí časová souvislost se změnou struktury zemědělských dotací poskytovaných v rámci Společné zemědělské politiky. Od roku 2023 je v rámci Společné zemědělské politiky poskytována platba DRP všem žadatelům na prvních 150 ha zemědělské půdy. Vzhledem k výměře obhospodařované převodcem Statek Míreč s.r.o., se přímo nabízela možnost rozdělit obhospodařované pozemky na dvě části, z nichž každá bude mít celkovou výměru menší než 150 ha, a jednu z nich převést na žalobkyni jakožto na podnikající fyzickou osobu. Oba subjekty tak měly nárok na poskytnutí platby DRP na celou svojí obhospodařovanou výměru. Celé podnikatelské seskupení by takovým způsobem obdrželo další finanční prostředky v rámci platby DRP, které by jinak nemělo nárok. Pokud by totiž tento převod proveden nebyl, měla by společnost Statek Míreč s. r. o. nárok na platbu DRP pouze na výměru 150 ha; na platbu na zbývající výměru přibližně 152 ha by nárok neměla. Žalobkyně sama by potom neměla nárok na žádnou platbu DRP.
9. Žalobkyně namítala, že zemědělské pozemky získala v řádu měsíců před právní úpravou nařízení vlády č. 83/2023 Sb., o stanovení podmínek poskytování přímých plateb zemědělcům, ve znění do 30. 9. 2024 (dále jen „nařízení vlády“), které bylo vyhlášeno až dne 22. 3. 2023 a jehož účinnost nastala dne 1. 4. 2023, tudíž nemohla vědět a znát podmínky tohoto nařízení. Žalovaný uvedl, že již 24. 11. 2022 byl prováděcím rozhodnutím Evropské komise C (2022) 8338 final schválen „Strategický plán Společné zemědělské politiky České republiky na období 2023–2027, za účelem získání podpory Unie financované z Evropského zemědělského záručního fondu a Evropského zemědělského fondu pro rozvoj venkova“ (dále jen „strategický plán“), v němž byl limit poskytování DRP každému žadateli jen na prvních 150 ha obhospodařované zemědělské půdy zakotven. Tento strategický plán byl vytvářen cca od roku 2019 a na vytváření podmínek nových intervencí se podílely všechny zainteresované strany včetně zemědělských nevládních organizací i řadových zemědělců. Bylo zorganizováno mnoho jednání i pracovních skupin, kde byly podrobně diskutovány podmínky jednotlivých opatření. Pravidlo poskytování platby DRP každému žadateli na prvních 150 ha bylo tedy veřejnosti známo již několik měsíců před schválením strategického plánu. Schválení nařízení vlády, které vyšlo ve Sbírce zákonů dne 31. 3. 2023, bylo již návazným krokem nutným pro zahájení příjmu žádostí pro rok 2023. Pravidla poskytování platby DRP, která jsou v tomto nařízení vlády stanovena, tedy nebyla v době nabytí účinnosti tohoto nařízení vlády pro žalobkyni novinkou. Žádost o poskytnutí platby DRP podala žalobkyně až dne 26. 4. 2023, tj. v době platnosti nařízení vlády.
10. Převedením dílů půdních bloků (dále jen „DPB“) na žalobkyni nebyly porušeny žádné právní předpisy. Ovšem ve vztahu k platbě DRP uvedené jednání bylo vyhodnoceno jako umělé vytvoření podmínek pro získání této platby na další výměru zemědělské půdy v rámci podnikatelského seskupení. Z kapitoly 5.1 strategického plánu vyplývá, že účelem platby

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

DRP je podpora menších podniků, které by bez této podpory nebyly životaschopné. Tato platba má zajistit férovější distribuci plateb mezi podniky různých velikostí, jelikož velké podniky mají prokazatelné výhody z velikosti výroby s dopadem do jejich příjmu. Zároveň má zajistit větší konkurenceschopnost a udržitelnost menších farem na společném trhu s podniky větších velikostí. DPB však byly cíleně převedeny na druhý subjekt v rámci podnikatelského seskupení, které v době převodu obhospodařovalo stovky hektarů zemědělské půdy.

11. Žalovaný dále citoval čl. 62 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2021/2116 ze dne 2. 12. 2021 o financování, řízení a monitorování společné zemědělské politiky a zrušení nařízení (EU) č. 1306/2013 (dále jen „nařízení č. 2021/2116“), čl. 4 odst. 3 nařízení Rady (ES, Euratom) č. 2988/95 ze dne 18. 12. 1995, o ochraně finančních zájmů Evropských společenství, v platném znění, a odkázal na ustálenou judikaturu Soudního dvora EU (konkrétně rozsudek ze dne 7. 4. 2022 ve věci sp. zn. C-176/20 SC Avio Lucos SRL, a rozsudek ze dne 12. 9. 2013, Slančeva sila, C-434/12, bod 29 a v něm citovanou judikaturu) podle které důkaz o zneužití podpory potenciálním příjemcem vyžaduje souhrn objektivních skutečností, ze kterých vyplývá, že i přes formální dodržení podmínek stanovených relevantní právní úpravou nebyl dosažen cíl sledovaný touto právní úpravou, a dále subjektivní prvek spočívající v záměru získat výhodu vyplývající z unijní právní úpravy tím, že jsou uměle vytvořeny podmínky vyžadované pro její získání. Žalovaný konstatoval, že oba tyto prvky byly v případě žalobkyně naplněny. I přes formální dodržení všech právních předpisů stanovujících povinnosti při převodu DPB na jiného uživatele bylo v rámci tohoto správního řízení prokázáno, že cíle sledovaného existencí platby DRP nebylo dosaženo, když na žalobkyni byly cíleně převedeny DPB v rámci podnikatelského seskupení, které obhospodařuje stovky hektarů zemědělské půdy, a v jeho případě se tak nejedná o subjekt, k podpoře jehož činnosti byla platba DRP zamýšlena a určena.
12. Správní orgány současně dospěly k závěru, že na základě všech výše popsanych skutečností je dostatečně prokázáno, že převod DPB na žalobkyni byl proveden se záměrem získat pro celé podnikatelské seskupení výhodu v podobě platby DRP na další výměru zemědělské půdy, na kterou by jinak nárok nebyl, a to umělým vytvořením podmínek, tedy formálním faktickým naplněním podmínek požadovaných pro její získání.
13. Žalovaný dodal, že účelovost jednání se zde tedy posuzuje pouze ve vztahu k žádostem o poskytnutí dotací v rámci společné zemědělské politiky, nikoli ve vztahu k samotnému hospodaření společností. Podle § 11ib zákona č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském intervenčním fondu a o změně některých dalších zákonů, ve znění do 31. 3. 2025 (dále jen „zákon o SZIF“), který adaptoval čl. 62 nařízení č. 2021/2116, platí, že SZIF v řízení o jednotné žádosti a rozhodování o ní postupuje tak, aby se žádná z výhod stanovená v právním předpise EU nebo ve zvláštním právním předpise neposkytla takové osobě, u které zjistí, že podmínky nezbytné pro získání těchto výhod byly vytvořeny uměle v rozporu s těmito předpisy za účelem získání takových výhod. Pokud SZIF zjistí, že byla vytvořena neoprávněná výhoda, neposkytne dotaci nebo její část, na kterou se taková neoprávněná výhoda vztahuje. V daném případě se tak dotace poskytne pouze částečně.
14. Po posouzení spisové dokumentace žalovaný konstatoval, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno správně. Žalobkyně do odvolání uvedla pouze obecné důvody, které ji k převodu DPB v rámci podnikatelského seskupení vedly. Tyto skutečnosti podle žalovaného, s ohledem na výše uvedené, nebyly způsobilé vyvrátit závěr o tom, že podmínky nezbytné

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

pro získání těchto výhod byly vytvořeny uměle v rozporu s cíli právních předpisů. Žalovaný proto odvolání neshledal jako důvodné.

III. Žaloba a vyjádření žalovaného

15. Žalobkyně v žalobě napadené rozhodnutí napadla pro nesprávnost a nepřezkoumatelnost jeho výroku. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí přezkoumal v celém rozsahu podaného odvolání.
16. Žalobkyně tvrdila, že je dlouholetým zemědělským podnikatelem podnikajícím samostatně na své IČ. V roce 2022 obhospodařovala plochu o celkové výměře minimálně 144,46 ha zemědělské půdy, což odpovídá zápisům v LPIS, ze kterých žalovaný vycházel. Ve dnech 14. 12. 2022, resp. 20. 12. 2022 na žalobkyni byly evidovány půdní bloky o celkové výměře 144,46 ha. Ke dni podání žádosti, tj. 24. 3. 2023 měla jako uživatel zemědělské půdy evidováno celkem 146,50 ha zemědělské půdy. Splnila tedy veškeré předvídatelné a platné podmínky platného práva pro poskytnutí DRP.
17. Podle žalobkyně žalovaný nezohlednil všechny prokazované a doložené skutečnosti ve všech vzájemných souvislostech, protože je napadené rozhodnutí nezákonné a pro žalobkyni zcela nepředvídatelné.
18. Namítala, že SZIF a žalovaný řádně nezjistili skutečný stav věci a žádost posoudili na základě neúplně zjištěných informací, které následně chybně či účelově vyhodnotili s tím, že žalobkyně měla záměr vytvořit jakési umělé podmínky v rozporu s cíli platby. Žalovaný konstatoval, že pro vyslovení závěru o zneužití podpory potencionálním příjemcem je vyžadováno naplnění objektivních a subjektivních prvků, které byly ve zde posuzovaném případě naplněny. Odůvodnění takového závěru je však podle žalobkyně vágní a obecné, v řízení jejich naplnění nebylo nijak prokázáno. Žalovaný se spokojil se svými úvahami, že cíle sledovaného existencí platby DRP nebylo dosaženo, neboť pozemky byly žalobkyní cíleně převedeny v rámci podnikatelského seskupení, které obhospodařuje stovky hektarů zemědělské půdy (a tedy že nejde o subjekt, k jehož podpoře je DRP zřízena). Žádné důkazy o podnikatelském seskupení, vyjma úvah žalovaného, však nejsou ve správním spise založeny. Podle žalobkyně tedy jde o dva odlišné podnikatelské subjekty.
19. Závěry žalovaného o časové souvislosti převodů zemědělské půdy žalobkyní a o podnikatelském seskupení jsou podle žalobkyně také zavádějící, nepodložené a stojí pouze na úvahách žalovaného. Úvaha o tom, že veřejnost znala pravidlo o poskytování platby DRP každému žadateli jen na prvních 150 ha půdy již několik měsíců před schválením nařízení vlády, je podle žalobkyně naprosto zavádějící a ve správním řízení ničím nepodložená informace.
20. Argumentace žalovaného, že dne 24. 11. 2022 byl Evropskou komisí schválen strategický plán, v němž bylo zakotveno poskytování DRP jen na prvních 150 ha obhospodařované zemědělské půdy, neprokazuje předvídatelnost platnosti normy v jednotlivých členských státech. Žalobkyně nemohla znát, zda a kdy bude implementován konkrétní předpis ve formě nařízení vlády.
21. Pokud žalovaný argumentoval účastí všech zainteresovaných stran včetně zemědělských nevládních organizací a řadových zemědělců na tvorbě strategického plánu již od roku 2019, měl také odůvodnit, zda takovým zemědělcem byla i žalobkyně a prokazatelně tak o nových podmínkách věděla. Ani tyto pracovní skupiny však nemohly vědět v jaké formě a kdy dojde ke schválení konkrétního právního předpisu. Ani argumentace organizací mnoha jednání a

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

pracovními skupinami, na kterých byly podrobně diskutovány podmínky jednotlivých opatření, nemá vliv na předvídatelnost práva.

22. Argumentace postupem podle právní normy teprve projednávané na půdě parlamentu, tedy postupem podle normy před její platností a účinností, je podle žalobkyně evidentně zcela lichá. Při podobných úvahách by hypoteticky nebylo nutné u jakékoliv právní normy stanovovat její platnost a účinnost. Sám žalovaný přitom potvrdil, že nařízení vlády vyšlo ve sbírce zákonů dne 31. 3. 2023.
23. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zopakoval, že od 1. 1. 2023 došlo v návaznosti na evropskou legislativu, především nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2021/2115 ze dne 2. 12. 2021, kterým se stanoví pravidla podpory pro strategické plány, jež mají být vypracovány členskými státy v rámci společné zemědělské politiky (strategické plány SZP) a financovány Evropským zemědělským záručním fondem (EZZF) a Evropským zemědělským fondem pro rozvoj venkova (EZFRV), a kterým se zrušují nařízení (EU) č. 1305/2013 a (EU) č. 1307/2013 (dále jen „nařízení č. 2021/2115“) a nařízení č. 2021/2116, k přijetí nové koncepce v oblasti poskytování zemědělských podpor. Platba DRP je pak poskytována zejména na základě bodu 60 preambule a ustanovení článku 29 nařízení č. 2021/2115, přičemž na základě tohoto nařízení byl poté zpracován strategický plán. Platí, že členské státy musejí při poskytování podpory EU zemědělcům a jiným příjemcům postupovat v souladu se strategickými plány schválenými Evropskou komisí. Ten určený pro Českou republiku byl Evropskou komisí schválen dne 24. 11. 2022. Již 25. 11. 2022 byl zveřejněn na internetových stránkách žalovaného. V bodě 3.29 tohoto strategického plánu, který žalovaný citoval, je potom zakotveno pravidlo poskytování DRP každému žadateli jen na prvních 150 ha obhospodařované zemědělské půdy.
24. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odvolání žalobkyně zamítnul a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V napadeném rozhodnutí bylo přitom uvedeno, že účelem platby DRP je podpora menších podniků, které by bez této podpory nebyly životaschopné. Má zajistit férovější distribuci podpory mezi podniky různých velikostí, větší konkurenceschopnost a udržitelnost menších farem na společném trhu s většími podniky. Ačkoliv žalobkyně formálně naplnila podmínky pro přiznání této platby, tyto podmínky byly vytvořeny uměle v rozporu s cíli právních předpisů a Strategického plánu Společné zemědělské politiky na období 2023 – 2027.
25. Žalobkyně v žalobě neuvedla žádné relevantní skutečnosti nebo argumenty prokazující nesprávnost či nezákonnost prvostupňového rozhodnutí.
26. Stran žalobní námitky o nepodloženém závěru o podnikatelském seskupení žalovaný potvrdil, že celkovou výměru 144,46 ha zemědělské půdy měla žalobkyně v LPIS ke dni 31. 12. 2022 evidovanou. Ačkoliv je žalobkyně jako podnikající fyzická osoba registrována již od roku 1992 a zemědělským podnikatelem je od roku 2004, neměla podle LPIS do 31. 12. 2022 evidovanou žádnou obhospodařovanou zemědělskou půdu. Teprve 14. 12. 2022, resp. 20. 12. 2022 na ni bylo převedeno 144,46 ha DPB. Ke dni podání žádosti o platbu DRP 26. 4. 2023 tedy měla žalobkyně v LPIS evidováno celkem 145,12 ha zemědělské půdy, kterou užívala jen do 25. 3. 2024. Od 26. 3. 2024 podle LPIS opět neobhospodařuje žádnou zemědělskou půdu. Od 12. 12. 2023 je žalobkyně jediným jednatelem, společníkem a přímým skutečným majitelem společnosti Statek Míreč s. r. o., ze které byly dne 14. 12. 2022, resp. 20. 12. 2022 na žalobkyni převedeny pozemky o celkové výměře 108,86 ha. Ke

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

- dni 1. 1. 2022 přitom tato společnost měla v LPIS evidováno celkem 302,84 ha zemědělské půdy, ke dni podání žádosti o DRP celkem 148,35 ha a v konečný den pro podání jednotné žádosti pro rok 2024 již tato společnost podle LPIS nemá evidovanou žádnou zemědělskou půdu. K převodu zemědělské půdy od převodce Statek Míreč s. r. o. na žalobkyni došlo na základě ohlášení LPIS, které podal dne 19. 12. 2022 předchozí uživatel, společnost Statek Míreč s. r. o. SZIF v reakci na výše uvedené ohlášení rozhodl o aktualizaci LPIS dne 2. 1. 2023 a 17. 4. 2023. K převodu této výměry do užívání žalobkyně od převodce Statek Míreč s. r. o. před podáním ohlášení do LPIS došlo na základě dohod ze dne 13. 12. 2022, 12. 2. 2023 a 6. 4. 2023 fakticky rozhodnutím žalobkyně, neboť ta z pozice statutárního orgánu a jediného společníka společnosti Statek Míreč s. r. o. jménem této společnosti jedná.
27. Podle veřejné části živnostenského rejstříku potom žalobkyně dne 14. 10. 2022 založila společnost Štvánová, s. r. o., jejímiž členy jsou žalobkyně a pan Jan Sadílek. Podle evidence skutečných majitelů je však žalobkyně jediným přímým a skutečným majitelem této společnosti, která obhospodařuje od 10. 11. 2022 zemědělskou půdu o výměře 155,40 ha. Dne 26. 4. 2023 tato společnost rovněž podala žádost o poskytnutí platby DRP na celkovou výměru 145,60 ha.
28. Z výše uvedeného se podává, že žalobkyně v roce 2023 o platbu DRP žádala celkem třikrát: jako podnikající fyzická osoba (na výměru 145,12 ha), jako společnost Statek Míreč s. r. o. (na výměru 148,35 ha) a jako společnost Štvánová, s. r. o. (na výměru 145,60 ha). S ohledem na jednoznačnou personální propojenost těchto subjektů se zjevně jedná o podnikatelské seskupení.
29. K námitce, že žalobkyně nemohla vědět, kdy bude konkrétní předpis ve formě nařízení vlády implementován, žalovaná uvedla, že nová společná zemědělská politika je platná od roku 2023. Rok 2022 byl posledním rokem předchozí společné zemědělské politiky, bylo tedy obecně známo, že v roce 2023 vejdou v platnost pravidla nová. Příslušná nařízení vlády i Strategický plán Společné zemědělské politiky na období 2023 – 2027 přitom byla vytvářeny tak, aby byly platné nejpozději v době pro podávání žádostí v roce 2023. Na námitku žalobkyně, že ona ani účastníci pracovních skupin pro tvorbu nového strategického plánu nemohli vědět, zda a kdy bude implementován konkrétní předpis ve formě nařízení vlády, tak nelze podle žalovaného adekvátně reagovat.
30. K argumentu, že k se jedná o dva odlišné podnikatelské subjekty a že k podnikatelskému seskupení nebyly ve správním spise obsaženy žádné důkazy, přičemž žalovaný vycházel jen z úvah, žalovaný zopakoval, že se jedná o subjekty ve vlastnictví, resp. ovládané stejnou osobou. Napadené rozhodnutí přitom vycházelo z důkazů obsažených ve správním spise.
31. Žalovaný měl na základě všech popsanych skutečností za dostatečně prokázané, že žalobkyně žádost o platbu DRP podala se záměrem získat pro celé podnikatelské seskupení výhodu v podobě platby DRP na dalších 108,86 ha zemědělské půdy, na kterou by jinak nebyl nárok, umělým – formálním a faktickým vytvořením podmínek pro její získání. Zopakoval, že účelovost jednání posuzoval pouze ve vztahu k žádostem o poskytnutí dotací, nikoliv ve vztahu k samotnému hospodaření společnosti.
32. Žalobkyně na vyjádření žalovaného nereagovala dalším podáním.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

33. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

34. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalovaný s rozhodnutím věci bez jednání výslovně souhlasil a souhlas žalobkyně se presumuje, neboť ta po poučení soudem s rozhodnutím. Soud taktéž neshledal důvod pro nařízení jednání z důvodu dokazování, protože stěžejní podklady jsou součástí správního spisu, z něhož žalovaný vycházel. Správním spisem se však dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 – 117 [č. 2383/2011 Sb. NSS]). Žalovaný k důkazu navrhoval „Strategický plán Společné zemědělské politiky České republiky na období 2023 – 2027, verzi 1.3, bod 3.29“. Soud však tento důkaz pro nadbytečnost neprovedl. Strategický plán sice není obsažen jakožto podklad ve správním spise, přičemž žalovaný na straně 4 a 5 napadeného rozhodnutí vyložil jeho cíl i limit plateb DRP. Tyto skutečnosti samy o sobě však žalobkyně v žalobě nespornuje a nesouhlasí toliko se závěry SZIF a žalovaného o umělému vytvoření podmínek v rozporu s cíli požadované platby za účelem získání další finanční výhody v rámci podnikatelského seskupení, na jakou by jinak nevznikl nárok. Důkaz samotným strategickým plánem je tedy pro projednávanou věc nadbytečný.
35. Ze správního spisu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti.
36. Podle informativních výpisů z evidence půdy dle uživatelských vztahů LPIS neměla žalobkyně ke dni 13. 12. 2022 v LPIS evidovanou žádnou půdu. Podle výpisu ke dni 14. 12. 2022 měla evidováno 39,42 ha půdy (trvalý travní porost či orná půda), ke dni 26. 4. 2023 145,12 ha půdy (úhor, orná půda, travní porost na orné půdě) a ke dni 15. 5. 2024 opět žádnou půdu v LPIS evidovanou neměla.
37. Podle výpisu z obchodního rejstříku společnosti Statek Míreč s. r. o. je žalobkyně výlučným společníkem a od 12. 12. 2013 jediným jednatelem této společnosti. Z částečného výpisu z evidence skutečných majitelů vyplývá, že žalobkyně je jediným přímým skutečným majitelem této společnosti. Podle informativních výpisů z evidence půdy dle uživatelských vztahů LPIS měla společnost Statek Míreč s. r. o. ke dni 15. 5. 2022 v LPIS evidovanou půdu o 271,66 ha, ke dni 26. 4. 2023 však již jen 148,35 ha. Ke dni 15. 5. 2024 pak podobně jako žalobkyně neměla tato společnost v LPIS evidovanou žádnou půdu.
38. Podle úplného výpisu z obchodního rejstříku společnosti Štvánová s. r. o. je žalobkyně od vzniku této společnosti 24. 10. 2024 jediným společníkem této společnosti, zároveň je společně s Janem Sadílkem jednatelkou této společnosti. Z částečného výpisu z evidence skutečných majitelů vyplývá, že žalobkyně je jediným přímým skutečným majitelem této společnosti. Společnost Štvánová, s. r. o. pak podle informativních výpisů z evidence půdy dle uživatelských vztahů LPIS neměla ke dni 9. 11. 2022 v LPIS evidovanou žádnou půdu. Ke dni 10. 11. 2022 měla evidováno 155,40 ha půdy, ke dni 15. 5. 2023 145,60 ha půdy a ke dni 15. 5. 2024 141,90 ha půdy.
39. Z dohod o užívání DPB mezi uživatelem Statek Míreč s. r. o. a žalobkyní vyplývá, že na žalobkyni bylo ze stran výše uvedené společnosti dohodami ze dne 13. 12. 2022, 12. 2. 2023 a 6. 4. 2023 převedeno užívání DPB o celkové výměře 126,20 ha. Žalobkyně poté dohodou o uživateli DPB ze dne 6. 4. 2023 na společnost Statek Míreč s. r. o. převedla pozemek o výměře 17,29 ha. V návaznosti na ohlášení výše uvedených dohod vydal SZIF šest oznámení o provedení aktualizace evidence půdy, ve kterých s ohledem na postupné uzavírání výše

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

uvedených dohod s účinností ke dni 20. 12. 2022, 17. 2. 2023 a 12. 4. 2023 změny v užívání DPB evidoval.

40. Jednotnou žádost o platbu DRP žalobkyně podala dne 26. 4. 2023. Žádala o poskytnutí základní podpory příjmu pro udržitelnost (BISS), platbu DRP a dotaci ANC. Do seznamu pozemků uvedla 16 DPB o celkové výměře 145,12 ha, přičemž u jednotlivých DPB specifikovala pěstované plodiny.
41. Dne 28. 11. 2023 vydal SZIF rozhodnutí č. j. SZIF/2023/0712395, sp. zn. 23/F1D/110/004966-BISS, kterým žalobkyni přiznal základní podporu příjmu pro udržitelnost (BISS) pro rok 2023 v celkové výši 255 475,04 Kč (což odpovídá výměře 145,12 ha půdy).
42. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 4. 4. 2024 s tím, že SZIF žalobkyni poskytnul platbu DRP pro rok 2023 ve výši 128 232,40 Kč. Z prvostupňového rozhodnutí a protokolu o obcházení podmínek se podává, že žalobkyně je podle údajů v obchodním rejstříku majetkově a personálně propojena s žadatelem Statek Míreč s. r. o., který o dotaci také požádal. Převod výměry 108,86 ha od společnosti Statek Míreč s. r. o. na žalobkyni byl přitom účelový; jeho cílem bylo, aby tatáž osoba fakticky získala další finanční výhodu, na kterou by bez převodu pozemků nedosáhla.
43. Dne 19. 4. 2024 podala žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, o kterém žalovaný rozhodnul dne 2. 9. 2024 napadeným rozhodnutím.
44. Soud se dále vypořádal s žalobními námitkami.
45. Stran námitky nepřezkoumatelnosti soud připomíná, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je ovládáno dispoziční zásadou, pročež obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78 [č. 2162/2011 Sb. NSS], bod 32). Soud pak není oprávněn, tím spíše povinen za žalobkyni žalobu dotvářet. Žalobkyně v žalobě svou námitku nepřezkoumatelnosti výroku napadeného rozhodnutí uvedla toliko v I. bodě žaloby, nespojila ji však s žádným konkrétním důvodem.
46. Soud se tak touto námitkou zabýval v mezích, v jakých je povinen se jí zabývat z úřední povinnosti /srov. ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s./. Shledal přitom, že výrok napadeného rozhodnutí je srozumitelný a úplný, žalovaný pak v odůvodnění řádně vyložil své úvahy, kterými byl veden. Ty plně korespondují se skutkovými zjištěními, které mají oporu v podkladech správního spisu. Pakliže žalobkyně namítla, že žalovaný nezohlednil všechny prokazované skutečnosti v jejich vzájemných souvislostech, tím žalobkyně namítla nezákonnost žalovaného rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení věci. Sama však ani nspecifikovala, jaké argumenty či důkazy žalovaný údajně nezohlednil. Tyto námitky soud přezkoumá níž. Soud nicméně uzavírá, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů.
47. Předmětem sporu mezi stranami soudního řízení je především otázka, zda skutečně došlo ze strany žalobkyně a společnosti Statek Míreč s. r. o. k umělému vytvoření podmínek pro získání platby DRP, na které by žalobkyně jinak neměla nárok. Žalobkyně v této souvislosti především namítala, že žalovaný vycházel z nijak důkazně nepodloženého závěru o podnikatelském seskupení žalobkyně a společnosti Statek Míreč s. r. o. a spokojil se jen se svými úvahami. Neprokázal tedy podle jejího názoru svůj závěr o naplnění objektivního a

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

subjektivního prvku, které jsou nezbytné pro vyslovení závěru o umělém vytvoření podmínek potencionálním příjemcem.

48. Podle ustanovení § 9 odst. 1 nařízení vlády SZIF poskytne žadateli doplňkovou redistributivní podporu příjmu pro udržitelnost na zemědělskou půdu, na níž žadatel v roce podání žádosti splnil podmínky pro poskytnutí základní podpory příjmu pro udržitelnost podle § 7 tohoto nařízení.
49. Žalobkyně žádost o platbu DRP podala dne 26. 4. 2024. Její žádost SZIF posoudil a částečně žalobkyni vyhověl s tím, že jí na výměru 36,26 ha poskytnul DRP ve výši 128 232,40 Kč. Žalobkyně tak v tomto rozsahu splnila podmínky pro přiznání DRP vymezené v ustanovení § 9 ve spojení s § 7 nařízení vlády. Co do zbývající výměry 108,86 ha, kterou žalobkyně získala do užívání od společnosti Statek Míreč s. r. o., jí však SZIF nevyhověl, neboť dospěl k závěru o umělém vytvoření podmínek pro získání platby DRP. Žalovaný tento názor SZIF v napadeném rozhodnutí potvrdil.
50. V souvislosti s umělým vytvořením podmínek ze strany žalobkyně SZIF odkazoval mimo jiné na ustanovení § 11b zákona o SZIF. Podle odstavců 1 a 2 tohoto ustanovení SZIF v řízení o jednotné žádosti a rozhodování o ní postupuje tak, aby se žádná z výhod stanovená v právním předpise EU nebo ve zvláštním právním předpise neposkytla takové osobě, u které zjistí, že podmínky nezbytné pro získání těchto výhod byly vytvořeny uměle v rozporu s těmito předpisy za účelem získání takových výhod. Pokud SZIF v tomto řízení zjistí, že byla vytvořena taková neoprávněná výhoda, neposkytne dotaci nebo její část, na kterou se taková neoprávněná výhoda vztahuje. Stran uměle vytvořených výhod přitom zákonodárce odkázal na ustanovení článku 62 nařízení č. 2021/2116.
51. Podle článku 62 nařízení č. 2021/2116 *„[a]niž jsou dotčena zvláštní ustanovení práva Unie, členské státy přijmou účinná a přiměřená opatření, aby se zabránilo obcházení ustanovení práva Unie, a zejména pak zajistí, aby se žádná z výhod stanovených v právních předpisech v oblasti zemědělství neposkytla fyzické nebo právnické osobě, v souvislosti s nimiž se zjistí, že podmínky nezbytné pro získání těchto výhod byly vytvořeny uměle v rozporu s cíli uvedených právních předpisů.“*
52. Výše citovaným nařízením č. 2021/2116 bylo nahrazeno dřívější nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1306/2013 ze dne 17. 12. 2013, o financování, řízení a sledování společné zemědělské politiky a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 352/78, (ES) č. 165/94, (ES) č. 2799/98, (ES) č. 814/2000, (ES) č. 1290/2005 a (ES) č. 485/2008 (dále jen „nařízení č. 1306/2013“), jehož článek 60 zakotvoval doložku o obcházení. Podle této doložky aniž jsou dotčena zvláštní ustanovení, neposkytne se žádná z výhod stanovených v právních předpisech v odvětví zemědělství fyzické nebo právnické osobě, o níž se zjistí, že podmínky nezbytné pro získání těchto výhod byly vytvořeny uměle v rozporu s cíli uvedených právních předpisů. Text článku 60 nařízení č. 1306/2013 je tedy prakticky totožný s článkem 62 nařízení č. 2021/2116.
53. Pojem „uměle vytvořené podmínky“ ve smyslu ustanovení čl. 60 nařízení č. 1306/2013 je podle Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) nutno vykládat tak, že vyžaduje *„důkaz o zneužití takové podpory potenciálním příjemcem jednak souhrn objektivních skutečností, ze kterých vyplývá, že i přes formální dodržení podmínek stanovených relevantní právní úpravou Společenství nebyl dosažen cíl sledovaný touto právní úpravou, a jednak subjektivní prvek spočívající v záměru získat výhodu vyplývající z unijní právní úpravy tím, že jsou uměle vytvořeny podmínky vyžadované pro její získání (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

21. července 2005, *Eichsfelder Schlachtbetrieb*, C-515/03, *Sb. rozh. s. I-7355, bod 39 a citovaná judikatura*“ (rozsudek SDEU ze dne 12. 9. 2013 ve věci sp. zn. C-434/12, *Slančeva sila*, bod 29).

54. Je na vnitrostátním soudu, aby v souladu s důkazními pravidly vnitrostátního práva ověřil, zda jsou tyto dva znaky naplněny, není-li tím narušena účinnost unijního práva (již zmíněný rozsudek SDEU ve věci *Slančeva sila*, bod 30). Jinými slovy, pro to, aby mohlo být rozhodnuto, že příjemce dotace naplnil doložku obcházení, musí správní orgán učinit jednoznačný závěr o naplnění objektivních i subjektivních skutečností: (i) ze všech objektivních okolností věci musí vyplynout, že navzdory formálnímu dodržení podmínek stanovených relevantní právní úpravou nebyl dosažen cíl sledovaný touto úpravou, a dále (kumulativně), že (ii) příjemce dotace měl vůli získat výhodu vyplývající z unijní právní úpravy tím, že uměle vytvoří podmínky vyžadované pro její získání. Tento názor podpořil ve svém stanovisku k věci vedené u SDEU pod sp. zn. C-176/20, *SC Avio Lucos SRL proti Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură – Centrul județean Dolj, Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură (APIA) – Aparat Central, i generální advokát* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2024, č. j. 10 Afs 136/2022 – 93, bod 35). Tyto podmínky se pak pro výše nastíněnou podobnost obsahu nepochybně uplatní i v případě postupu podle ustanovení článku 62 nařízení č. 2021/2116.
55. Mezi stranami je nesporné, že žalobkyně předmětné půdní bloky získala do svého užívání již v roce 2022. K tomuto převodu však došlo až v samotném závěru tohoto roku, kdy na ni bylo převedeno celkem 145,12 ha půdy. Ačkoliv tedy žalobkyně tuto výměru měla ke dni 31. 12. 2022 v LPIS evidovanou, tato skutečnost nijak nevyvrací a naopak potvrzuje zjištění žalovaného i SZIF, podle kterého žalobkyně v kalendářním roce 2022 neužívala a neobhospodařovala žádnou zemědělskou půdu.
56. Stran vymezení cíle plateb DRP žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazoval na kapitolu 5.1 strategického plánu, ze které převzal názor, že účelem platby DRP je podpora menších podniků, které by bez této podpory nebyly životaschopné. Tato platba má zajistit férovější distribuci plateb mezi podniky různých velikostí, jelikož velké podniky mají prokazatelné výhody z velikosti výroby s dopadem do jejich příjmu. Má zároveň zajistit větší konkurenceschopnost a udržitelnost menších farem na společném trhu s podniky větších velikostí.
57. Žalovaný poté v napadeném rozhodnutí vymezil hned několik argumentů, pro které dospěl k závěru, že ze strany žalobkyně sice došlo k formálnímu naplnění podmínek pro poskytnutí platby DRP, toto naplnění však bylo uměle vytvořené. Žalobkyně zemědělskou půdu do užívání získala až koncem roku 2022 s odůvodněním, že k převodu užívání došlo v souladu s dlouhodobě plánovanou diverzifikací obhospodařování zemědělské půdy. Žalovaný v této souvislosti vyložil, že podle údajů v LPIS však žalobkyně ani převodce nadále od roku 2024 již neobhospodařují žádnou zemědělskou půdu. Žalovaný dále zjistil, že žalobkyně i převodce (tedy společnost *Statek Míreč s. r. o.*) požádali v roce 2023 o poskytnutí stejných dotací: o základní platbu, platbu DRP a platbu ANC. Zároveň v roce 2023 pěstovali stejné plodiny.
58. Soud musí v tomto ohledu žalovanému přisvědčit, že pokud žalobkyně ani převodce již rok po podání žádosti neměli v LPIS uvedenou žádnou obhospodařovanou zemědělskou půdu, jen těžko lze dojít k závěru o naplnění cíle platby DRP v podobě podpory životaschopnosti podniků. Výše uvedené zjištění je přitom dostatečně podloženo důkazními prostředky

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

obsaženými ve spise žalovaného, zejména výpisy z LPIS ohledně půdy užívané žalobkyní a samotnou žádostí o dotace. Žalobkyně žádným způsobem nevysvětlila, tím spíše nedoložila jí tvrzený záměr v podobě diverzifikace obhospodařování zemědělské půdy. Jediným zřetelným výsledkem této diverzifikace bylo toliko formální rozdělení užívání DPB mezi žalobkyní a žalobkyní ovládanou společností Statek Míreč s. r. o. pro účely evidence v LPIS a následnou žádost o dotace. Jiný možný a reálný účel těchto změn ze správního spisu nevyplývá a v průběhu správního ani soudního řízení nebyl doložen.

59. Vzhledem k výměře obhospodařované převodcem Statek Míreč s.r.o., se podle žalovaného přímo nabízela možnost rozdělit obhospodařované pozemky na dvě části, z nichž každá bude mít celkovou výměru menší než 150 ha. Jednu z těchto částí následně společnost Statek Míreč s. r. o. převedl na žalobkyni jako jednatel převodce jakožto na podnikající fyzickou osobu. Oba subjekty tak měly nárok na poskytnutí platby DRP na celou svojí obhospodařovanou výměru. Celé podnikatelské seskupení by takovým způsobem obdrželo další finanční prostředky v rámci platby DRP, které by jinak nemělo nárok. Pokud by totiž tento převod proveden nebyl, měl by převodce nárok na platbu DRP pouze na výměru 150 ha, na zbývající výměru přibližně 152 ha by nárok na tuto platbu neměl. Žalobkyně by potom neměla nárok na žádnou platbu DRP, jelikož by bez převodu DPB neměla na sebe v LPIS evidovanou žádnou výměru zemědělské půdy.
60. Soud proto nemá pochyb o tom, že ačkoliv žalobkyně formálně splňovala podmínky pro přiznání platby DRP i na DPB, jejichž užívání na ni bylo převedeno ze společnosti Statek Míreč s. r. o., cíl sledovaný právní úpravou v podobě podpory životaschopnosti, udržitelnosti a konkurenceschopnosti menších podniků by při poskytnutí platby DRP žalobkyni na tyto DPB nebyl s ohledem na výše uvedené ve zde posuzovaném případě dosažen. Soud proto konstatuje, že nepochybně došlo k naplnění objektivní podmínky potřebné pro aplikaci doložky obcházení, respektive vytvoření závěru o umělém vytvoření podmínek.
61. Mezi stranami je nesporné (respektive žalobkyně toto zjištění nijak nepopírá), že žalobkyně byla v době podání žádosti o platbu DRP jedinou jednatelkou, jediným společníkem a skutečným majitelem společnosti Statek Míreč s. r. o. Tuto skutečnost potvrzují také výpisy z obchodního rejstříku a z evidence skutečných majitelů této společnosti, které jsou obsaženy ve správním spise.
62. Žalobkyně na sebe ze společnosti Statek Míreč s. r. o. dohodami ze dne 13. 12. 2022, 12. 2. 2023 a 6. 4. 2023 převedla užívání DPB o celkové výměře 126,20 ha. Všechny tyto převody tedy proběhly po schválení strategického plánu, poslední smlouva byla dokonce uzavřena až v době, kdy již nařízení vlády bylo platné a účinné (neboť nařízení vlády je platné od 31. 3. 2023, účinné od 1. 4. 2023). I v tomto ohledu tedy musí soud souhlasit se žalovaným, že převod užívání pozemků mezi společnostmi Statek Míreč s. r. o., který byl pod naprostou kontrolou žalobkyně, a žalobkyní, byl proveden jen pár měsíců před účinností (částečně za účinnosti) nařízení vlády způsobem, který oběma těmito subjektům umožňoval podat žádost o platbu DRP. Pokud by k výše uvedenému převodu užívání DPB mezi společnostmi Statek Míreč s. r. o. a žalobkyní nedošlo, potenciální příjem žalobkyně (respektive žalobkyní ovládané společnosti Statek Míreč s. r. o.) by byl výrazně omezen.
63. Žalobkyně v této souvislosti namítala, že i přes schválení strategického plánu již 24. 11. 2022 nemohla znát a předvídat obsah nařízení vlády (kterým byl limit výměry 150 ha stanoven). Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí uvedl, že strategický plán byl vytvářen cca od

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

roku 2019 a na vytváření podmínek nových intervencí se podílely všechny zainteresované strany včetně zemědělských nevládních organizací i řadových zemědělců. Bylo zorganizováno mnoho jednání i pracovních skupin, kde byly podrobně diskutovány podmínky jednotlivých opatření. Pravidlo o poskytování platby DRP každému žadateli jen na prvních 150 ha bylo tedy veřejnosti známo již několik měsíců před schválením strategického plánu. Samotný strategický plán byl poté schválen 24. 11. 2022 prováděcím rozhodnutím Evropské komise C (2022) 8338 final. Pravidlo poskytování DRP každému žadateli na prvních 150 ha obhospodařované zemědělské půdy v něm bylo explicitně uvedeno. Schválení nařízení vlády, které vyšlo ve Sbírce zákonů dne 31. 3. 2023, bylo již návazným krokem nutným pro zahájení příjmu žádostí pro rok 2023. Pravidla poskytování platby DRP, která jsou v tomto nařízení vlády stanovena, tedy nebyla v době nabytí účinnosti tohoto nařízení vlády pro žalobkyni novinkou. Žádost o poskytnutí platby DRP podala žalobkyně až dne 26. 4. 2023, tj. v době platnosti nařízení vlády.

64. Jak již soud poznamenal výše, v době převodu užívání DPB ze společnosti Statek Míreč s. r. o. na žalobkyni, tedy od prosince 2022 do dubna 2023, již byl strategický plán výslovně zakotvující limit 150 ha půdy pro poskytnutí platby DRP schválen. To ostatně žalobkyně nepochybně. Z ustanovení § 1 nařízení vlády se přitom mimo jiné podává, že toto nařízení upravuje podmínky poskytování přímých plateb v návaznosti na přímo použitelné předpisy EU a v souladu se strategickým plánem. Strategický plán byl tedy jedním z klíčových podkladů nařízení vlády. Bylo by tedy přinejmenším překvapující, kdyby se Vláda ČR při přijímání tohoto nařízení od strategického plánu schváleného Evropskou komisí jakkoliv odchýlila. Pokud tedy strategický plán v případě plateb DRP výslovně obsahoval limit pro poskytnutí platby DRP ve výši 150 ha, žalobkyně mohla legitimně očekávat, že tento limit se v nezměněné výši promítne také do nařízení vlády, což se výsledně stalo v ustanovení § 9 odst. 3 tohoto nařízení.
65. Pochopitelně neexistuje povinnost, aby se subjekty řídily v reálném čase neplatnou či neúčinnou normou, neboť ta ze své podstaty není (v daný okamžik) závazná a vymahatelná. Ve zde posuzované situaci však s ohledem na strategický plán bylo možné v dostatečné míře předvídat obsah připravovaného nařízení vlády, neboť ten vycházel z koncepčního dokumentu schváleného Evropskou komisí. Jak již bylo poznamenáno výše, žalobkyně na sebe ze společnosti Statek Míreč s. r. o. převedla užívání DPB o celkové výměře 126,20 ha. Všechny tyto převody tedy proběhly po schválení strategického plánu, poslední smlouva byla dokonce uzavřena až po zveřejnění nařízení vlády ve sbírce zákonů. Sama tedy v době před i po platnosti a účinnosti nařízení vlády činila aktivní kroky k tomu, aby společně se společností Statek Míreč s. r. o. mohla i ona jakožto fyzická podnikající osoba o platbu DRP požádat.
66. Soud nesouhlasí ani s námitkou žalobkyně, že ze strany žalovaného muselo být pro vyslovení závěru o umělém vytvoření podmínek také prokázáno, že žalobkyně se tvorby strategického plánu skutečně účastnila a o nových podmínkách tedy věděla. Příprava strategického plánu neprobíhala „za zavřenými dveřmi“, jinými slovy nebyla utajená. Veřejnost, tím spíše ta, pro kterou se tato koncepce připravovala, se tak s připravovaným strategickým plánem na nadcházející období 2023 – 2027 mohla průběžně seznamovat, případně na jeho přípravě mohla dokonce participovat (neboť přípravy strategického plánu se, jak tvrdí žalovaný, účastnili také „řadoví“ zemědělci). Pracovní skupiny skutečně nemohly s naprostou jistotou znát obsah a datum schválení nařízení vlády. S ohledem na obsah strategického plánu, který tyto pracovní skupiny připravovaly, však účastníci těchto

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

pracovních skupin (a nejen ti) mohli s nezanedbatelnou jistotou předpokládat, jaké podmínky pro poskytování dotací v něm budou vymezeny.

67. Skutečnost, že žalobkyně o výše uvedeném limitu pro platby DRP věděla a jednala s cílem uměle naplnit podmínky pro získání platby DRP, potom dokládají také již výše uvedené skutečnosti. Konkrétně to, že nebyl prokázán žalobkyní tvrzený účel převodu užívání DPB, že tento převod byl toliko dočasný (užívání DPB netrvalo déle než jeden rok, což se naprosto vymyká cíli poskytované dotace). Dále to, že se převod DPB na žalobkyni odehrál v době, kdy již byl přijat strategický plán a jen několik měsíců před přijetím nařízení vlády a poskytnutím možnosti podat žádost o dotaci. V neposlední řadě tuto skutečnost dokládá také to, že na žalobkyni bylo převedeno jen tolik DPB, aby (žalobkyní ovládaná) společnost Statek Míreč s. r. o. i žalobkyně měli právě takovou výměru DPB, která jim oběma poskytovala téměř maximální možnou platbu DRP (soud připomíná, že žalobkyně měla v době podání žádosti žalobkyní 145,12 ha DPB, společnost Statek Míreč s. r. o. měla v téže době 148,35 ha DPB). V této souvislosti soud připomíná, že žalobkyně v průběhu správního, ale ani soudního řízení nepřednesla žádné argumenty a nepředložila žádné důkazy, které by svědčily o tom, že ona a společnost Statek Míreč s. r. o. skutečně byli dvěma odlišnými (nepropojenými) subjekty.
68. Soud výše uvedené poznatky shrnuje tak, že převod užívání DPB z žalobkyní ovládané společnosti na žalobkyni byl proveden v době, kdy Evropská komise schválila strategický plán, který výslovně obsahoval limit pro poskytování plateb DRP v podobě 150 ha půdy. K převodu užívání DPB mezi společnostmi Statek Míreč s. r. o. a žalobkyní tedy došlo v době, kdy již žalobkyně přinejmenším mohla vědět o připravovaných pravidlech pro poskytování plateb DRP, včetně výše uvedeného limitu. Ačkoliv tedy v době převodu DPB (respektive v době jeho převážné části) nebyla přijata příslušná prováděcí legislativa v podobě nařízení vlády, žalobkyně mohla naprosto legitimně předpokládat, že výše uvedený limit bude v nezměněné podobě součástí nařízení vlády. Soud tak nemá pochybnosti ani o naplnění subjektivní podmínky pro vyslovení závěru o umělém vytvoření podmínek; tedy o tom, že oba výše uvedené subjekty jednaly s vůlí získat výhodu vyplývající z unijní právní úpravy tím, že uměle vytvoří podmínky vyžadované pro její získání.
69. Nad rámec žalobních námitek poté soud podotýká, že argumentace žalovaného obsažená ve vyjádření k žalobě, že o dotaci žádala také žalobkyní ovládaná společnost Štvánová s. r. o., nijak nemůže doplnit odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž tato úvaha chybí. Dokládá však pro úplnost alespoň tolik, že žalobkyně o platbu DRP žádala dokonce třikrát (jednou jako fyzická osoba, dvakrát jménem společnosti, pokaždé však v rámci limitu 150 ha DPB). Soud jen dodává, že žalobkyně pravdivost výše uvedeného zjištění nepopřela.

V. Závěr a náklady řízení

70. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že ze strany SZIF a následně žalovaného bylo dostatečným způsobem odůvodněno a prokázáno, že ze strany žalobkyně došlo k jednání, které vykazuje naplnění objektivního i subjektivního znaku potřebného pro vyslovení závěru o umělém vytvoření podmínek pro získání dotace. Soud se tedy ztotožnil se závěry žalovaného i SZIF.
71. Soud s ohledem na výše uvedené neshledal žalobu důvodnou. Proto ji výrokem I. zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

72. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výroky II. a III. v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Soud přiznané osvobození od soudních poplatků kdykoliv za řízení odejme, a to i se zpětnou účinností, jestliže se do pravomocného skončení řízení ukáže, že poměry účastníka osvobození neodůvodňují, popřípadě neodůvodňovaly. Přiznané osvobození se vztahuje i na řízení o kasační stížnosti.

Praha 12. června 2025

JUDr. Jaromír Klepš v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.